Broj istisaka iznosi 16.000

God. II.

Br. 11.

Naša Gospa Lurdska

„Po Mariji k Isusu!"

Mjesečno ilustrirano glasilo
Majke Božje Lurdske,
BLAGOSLOVLJENO
OD SV. OCA PAPE, PIJA X.

Dozvolom crkvenoga i redovničkoga starješinstva.
Odgovorni urednik:
O. Bernardin Škrivanić, Provinc.

Cijena za čitavu godinu 1 kruna.

Rukopise i pretplatu treba slati
Ocu Bernardinu, Provincijalu kapucinâ.
RIJEKA.

Kat. tiskovno društvo. Rijeka. 1909.

ZAHVALNICE.

1.) **M. R. (Zagreb).** Molila sam dugo i dugo Djevicu Lurdsku za veliku milost i već sam klonula bila duhom, ali opet osokoljena utekoh se dobroj Majci nastavivši devetnicom pred Njezinim divnim kipom u Franjevačkoj crkvi. Devetnica bijaše svršena, no pomoći ni otkuda; ali Marija ne ostavlja onih, koji se pouzdano i ustrpljivo k Njoj utječu, tako niti mene ne ostavi Njezino ljubazno srce, nego mi usliša poniznu molbu i udijeli željenu milost. Hvala Ti do vjeka prečista Djevice, Gospo Lurdska!

2.) **A. V. (Dubrovnik)** lijepo moli za ljubav Lurdske Gospe, da se i njegova zahvalnica uvrsti u N. G. L. Nazad nekoliko mjeseci pojavi mi se na desnom oku tako zvana poganica tako, da uz strašne boli nijesam niti 5 cm. daleko vidio. Liječnici i lijekovi ostadoše uzalud. U toj boli sjetim se bl. Dj. Lurdske i Njoj se utekoh vrućom molitvom, nastavivši devetnicu, svaki dan nakvasih oko lurdskom vodom. I gle čuda! Pri svršetku devetnice oko mi potpuno ozdravi. Tisuću puta hvala Djevici mogućoj!

3.) **A. B. (Bakar)** srdačno zahvaljuje Lurdskoj Gospi na sretnoj operaciji njezine kćerke.

4.) **D. P. Trpanj (Dalm.)** dostavlja poštom 2 K za zastavu Lurd. hodočasnika, što ih šalje njezin otac u zahvalu Lurdskoj Gospi na pomoći u teškoj i opasnoj bolesti grla.

5.) Tužna i žalostna bila je **K. Š. iz Podgajaca (Slav.),** jer joj sinčić, mali Stjepan, bijaše nijem, niti je što znao, ni mogao govoriti. U ovoj tuzi obrati se majka Djevici Lurdskoj i započe devetnicu dajući svaki dan malom sinčiću, da se napije lurdske vode. Milošću ljubezne Gospe dijete poče govoriti te sada posve čisto govori. Slava Ti, milostiva Djevo!

6.) **I. S., K. C. i A. K.** svi iz **Podgajaca** (Slav.) kliču: Posvuda budi hvaljena i slavljena naša Gospo Lurdska, koja si nam pomogla u teškim tjelesnim bolestima!

7.) **Antonija R. (Varaždin)** doslovno piše: Teško sam i dugo bolovala. Nijesam se smrti bojala, ali žao bi mi bilo ostaviti mladoga supruga i milu dječicu. Upotrebljavah ljekarije, ali ništa bolje. Obratih se za tim vrućom molitvom Majci Božjoj, našoj dragoj Gospi Lurdskoj, da mi isprosi zlatno zdravlje. Mila Gospa me usliša i ovim se javno zahvaljujem sa željom, da se slava Njezina milosrgja i ljubavi sve većma širi, te kličem: *Vječna Ti zahvalnost, Djevo Marijo!*

8.) **A. P. N.** slavi Dj. Mariju, čijim su zagovorom njezina kćerka i sin ozdravili od teške bolesti napivši se lurdske vode.

9.) **I. K.** financ. stražar. obećaje vječnu harnost i iskreno štovanje bl. Dj. Mariji, koja mu je pritekla u pomoć u svim potrebama duše i tijela.

10.) **I. L. K. u N. (Slavonija)** pisarski pomoćnik, veselo i radosnim srcem zahvaljuje «*Utočišću nevoljnih*» — Blaženoj Gospi, koja ga je u gorkoj nevolji utješila, kad je mislio, da su ga svi prezreli i zapostavili.

11.) **N. S. Murter (Dalm.)** pripovijeda: „Moja je majka bila u tako teškoj bolesti, da se i sam liječnik izjavi o pogibelji njezina života. Ona se ispovjedi i obrati molitvom Gospi Lurdskoj, a ja otrčim povjereniku „N. G. L.“ i donesem joj malo lurdske vode. Odmah se namaza sv. vodom i sutra, kad opet dogjoh

Godina II. RIJEKA, dne 1. studenoga 1909. Br. 11.

NAŠA GOSPA LURDSKA

Urednik i izdavatelj: O. Bernardin Škrivanić, Provincijal.

Biskupski jubilej Pija X.

LIJEPO slavlje slavi drevni Rim, a njemu se pridružuje čitavi svijet katolički, veseo i radostan u ova tužna vremena...

Dneva 16. ovoga mjeseca časni vatikanski Utamničenik slavi **dvadesetpet godišnjicu** svoga biskupovanja. Istoga dana otrag 25 godina, naime 16. studenoga 1884., u crkvi sv. Apolinara u Rimu prvi put zasjala biskupska mitra na glavi don Josipa Sarta, danas slavno vladajućeg sv. oca, Pija X.

Sretni svečar pod sjajnom tijarom radosno se sijeća toga dana, a slavi i radosti Oca pridružuju se odana djeca Grada i svijeta.

Slavlje slavi katolički svijet, a pakao i njegovi sljedbenici nastoje iz svih sila, da osujete radost slavlja; udaraju na crkvu i Papu, jurišaju protiv vjere i Boga...

Ali dok nepozvano mnoštvo neprijatelja Boga i crkve najpodlije napada i ocrnjuje vrhovnog našeg vogju, dignimo naš glas i pokažimo čitavu svijetu, da sva sila pakla crna neće iz srdaca naših iščupati poštovanje, odanost i posluh naprama onome, koga je Krist postavio učiteljem nepogrješivim pucima krvlju svojom otkupljenim. Pače moramo pokazati, da koliko jača sila nastoji, da nas od Pape odaleči, toliko ćemo mi bolje uza nj pristajati, ljubiti ga i braniti.

K Papi neka su dakle uvijeke upravljeni pogledi naši, upravljeni uvijeke, a osobito prigodom svečanog mu jubileja. Našim štovanjem, iskazima odanosti, vrućim molitvami gledajmo, da počastimo časnu osobu vladajućeg Pape toli blaga, toli dobra, toli sveta. Nastojmo, da time utješimo očinsko mu

srce, ožalošćeno s tolikih zabluda vremena, s tolike nevjere sinova odmetnika!...

Upravimo k nebu vruće prošnje i zatražimo od Gospoda, da obilje milosti izlije nad glavom našeg sv. Oca, da biskupski njegov jubilej bude za nj i za crkvu svetu dan pravog slavlja, pun čiste radosti, novih, velikih utjeha!...

MOLITVA HRVATA

majci božjoj lurdskoj bez grijeha začetoj.

Spjevao: Rudolf barun Maldini Wildenbainski

Majko božja, majko mila,
Zdravo zvjezda, zdravo bila,
Pogledj' s Tvojih rajskih vrata
Spasi veće rod Hrvata,
Koj' u ropstvu teškom kuka
I pregorkih trpi muka.

Majko božja, majko mila,
Zdravo zvjezdo, zdravo bila,
Nedaj da 'vjek Hrvat strada
Da nad njime tudjin vlada
Već po Tebi da s' sjedini
Staroj slavi, veličini.

Majko božja, majko mila,
Zdravo zvjezdo, zdravo bila,
Hrvati te vjerni prose:
Štuju, slave i uznose
Svu Hrvatsku preporodi
Blagoslovi, oslobi!

Blagdan sviju svetih.

Ova je svetkovina bila utemeljena od Crkve:

prvo, *da se zahvalimo Bogu, što je dao toliko milosti svojim slugama, da su se posvetili na zemlji i tako bili dostojni, da budu ovjenčani vječnom krunom u raju;*

drugo, *da počastimo toga dana sve one svece, koje preko godine ne štujemo;*

treće, *da si priskrbimo više milosti time, što umnožimo na nebu broj zagovornika;*

četvrto, *da donekle nadoknadimo pogrješke, koje smo preko godine počinili na svetkovinu pojedinih svetaca;*

peto, *da po primjeru tolikih svetaca prionemo uz pravo kršćansko življenje imajući na umu, kako nas velika i neprolazna slava i nagrada čeka za to u nebesima.*

«Ali, što su sveci i kako su postali?» zapitat će kô.

Sveti, koji se sada nalaze na nebesima, živjeli su, kao što i mi živimo na zemlji. To su bili ljudi svake dobi, staleža običaja. Nekoji su od njih život svoj sproveli na prijestolju, nekoji u samoći, jedni su se odlikovali na bojnome polju, drugi u nauku i trgovini. Ovi su bili činovnici, crkveni dostojanstvenici, kneževi, a oni redovnici, udovci, oženjeni, robovi, prosjaci.

Riječ u jedno: ne ima staleža, koji nebi imao svoga sveca.

Posvetili su se vršeći posvema i potpuno zakon Božji i crkveni, što je isto, kao i vršiti točno dužnosti svoga staleža. Na taj su jednostavni način oni došli do svetosti, a mi ih sada častimo na našim oltarima.

No, ako su oni to mogli, zašto ne bismo mogli i mi? «Ako je ovaj i onaj postao svet, zašto ne bi mogao i ja?» znao bi često reći sv. Augustin.

Crkva nas nadalje ovim blagdanom podsjeća, da su svi stanovnici raja živjeli kao što smo i mi dužni živjeti i kao što uz pomoć Božju možemo živjeti.

Regbi, da nam veli: Ne nije istina, da je teško krjeposno i sveto živjeti, jer svetost nije neprijateljica poštena i čedna veselja i zabave; ona se lijepo može složiti sa dužnostima majke i oca obitelji, sa dužnostima trgovaca, činovnika i radnika.

„Vjerujem“ kršćanskoga čitatelja.

1. Vjerujem, da je čitanje duševna hrana čovjeku, i da brzo djeluje na njegovo ponašanje i život; dokazom da je to istina, neka nam bude ona poznata poslovica: „*Kaži mi s kim se družiš, a ja ću ti kazati kakav si*“.

2. Vjerujem, da će naša načela onakova biti, kakovo je naše svagdanje štivo. Jer kao što se naše tijelo razvija prema jelu, koje mu pružamo, isto tako i naš duh upija nauke, koje mu štivo pruža.

3. Vjerujem, da se najkrepčiji i najači duhovi ne mogu dugo boriti proti utjecaju i sili pokvarena štiva.

4. Vjerujem, da je zla knjiga i loša novina isto, što lažljivi i pokvareni prijatelj.

5. Vjerujem, da je zlo štivo isto tako ubitačno i pogibeljno za dušu, kao otrov za tijelo.

6. Vjerujem, da čitanje zlih romana, lišava i oduzimlje čovjeku muževnost i ozbiljnost, ruši u srcu čednost i nevinost, a volji ubija svaku snagu i svaku moć.

7. Vjerujem, da se ogromni broj osoba u velike vara i teško griješi, kada sad pod ovom, sad pod onom izlikom, dopušta svojim podložnicima, ili svojoj djeci, da čitaju novine, knjige i romane, koje su sumnjiva sadržaja.

8. Vjerujem, da će sve osobe, koje savjetuju, dozvoljuju, nagovaraju druge, da čitaju nečedne, lažljive i zle knjige, odgovarati pred strogim Božjim sudom, kao za najveći zločin, koji su učinili svome iskrnjemu.

9. Vjerujem, da će mnoge duše istom na času smrti uvidjeti, kako su teško sagriješili, kad su pretplatom potpomagali zle novine. Istom će tada uvidjeti, kako su ništetni varavi bili oni uzroci, koji su ih naveli, da u svoju kuću primaju otrov.

10. Vjerujem, čvrsto i stalno, da kad bi nam se sve duše, koje su osugjene radi zla štiva ukazale, da bi smo ostali izvan sebe, tako je njihov broj velik.

11. Vjerujem, da bi nam knjige, novine listovi kad bi mogli progovoriti, otkrili užasnih i groznih zločina, što su ih počinili oni, koji su ih čitali.

12. Vjerujem, da kršćani, a osobito Marijini štovatelji, ne smiju nikada, pa bilo pod kakovom izlikom čitati zlih knjiga, jer će inače izgubiti svoj novac, vrijeme, svoju nevinost, svoju vjeru i svoju... dušu. Ako ih slučajno ima kod kuće, tada bez milosrgja mora s njima na oganj.

13. Vjerujem, da će od miloga Isusa, koji je neprocjenjivu svoju krv prolio za spas neumrlih duša, najobiljnije biti nagragjene sve one duše, koje ne žaleći truda, muke, ni napora, *požrtovno rade oko širenja i procvata dobrih novina, listova, časopisa.* To je moje uvrenje tim jače, što čitam u sv. Evangjelju, da će stostruko biti nagragjen onaj, *koji čašu hladne vode* pruži svome bližnjemu. Kakova dakle istom nagrada čeka one, koji svaki dan, svaki tjedan, ili barem svaki mjesec idu od jedne kuće do druge, te domaćini pruže ne tjelesne hrane, što je čaša vode, nego duševne hrane, naime dobro štivo?!...

14. Vjerujem, da u Francuskoj, ne bi sada gospodarili framazuni, socijalisti i anarhisti, da su francuski katolici na vrijeme shvatili moć štampe, kao što su shvatili neprijatelji vjere.

15. Vjerujem, da će katolička svijest u miloj Hrvatskoj, istom onda ojačati, kada u svaku kolibu prodre dobra novina, kao što je: *Hrvatstvo, Hrvatski Glas, Istina, Glas Naroda, Hrvatski Dnevnik, Vrhbosna, Serafinski Perivoj, Dan; Pučki Prijatelj, Il Quarnero i još nekoji izraziti katolički listovi.*

16. Vjerujem, da će prečista Djevica Lurdska bogato nagraditi, sve one, koji rade oko proširenja, poljepšanja: „*Naše Gospe Lurdske*“; vjerujem, da će nji-

hova imena biti napisana u knjizi života po onoj: *„Život će vječni posjedovati oni, koji šire moju slavu“;* vjerujem u lijepu budućnost Gospina Glasnika, ako samo sadanji povjerenici podvostruče svoj žar, i ako nagju još suradnika za slavu Marijinu. **V.**

Vanredno ozdravljenje u Barceloni.

Čudnovati dogagjaj, koji ćemo našim čitateljima ispripovjediti, čitali smo u više francuskih listova, a donijele su ga i nekoje španjolske novine. O istinitosti se njegovoj ne može podvojiti, jer za nju jamče dvije vjerodostojne i odlične osobe. Kad se zbio, pobudio je veliko začugjenje u kotaru sv. Gervazija, u Barceloni.

Sin jednoga liječnika bio je osobni prijatelj prečasnoga oca Ramona Uso, starješine franjevačkoga samostana u Barceloni. Ovaj je časni redovni bio od bezbožnika i anarhista ubijen za onih strašnih dana u mjesecu srpnju. Kako je poznato začetnik i pokretać toga prevrata bio je nedavno osugjeni na smrt, *anarhista i framazun Ferrer,* za kojim se framazunerija čitava svijeta u crno zavila.

Na našu najveću žalost i na sramotu hrvatskoga naroda nekoja su naprednjačka, pokretaška društva tom prigodom u znak žalosti, izvijesila zastave na po stijega.

Zašto?

Jer je španjolska vlada osudila na smrt čovjeka, koji je uzrokom, da je na tisuće osoba svoj život i imutak izgubilo. Pa toga čovjeka imaju poštenja i obraza naši naprednjaci na žale!...

Sramota!

Taj dakle mladić i sin liječnikov bio je navršio istom 17 god., a bolovao je od gnojnoga raka na licu i od svih liječnika bio proglašen neizlječivim. Sirota bolesnik nikako se nije mogao utješiti radi smrti oca Usa, koji ga je tako često tješio, a koji je umro, kao mučenik pogogjen od više taneta, jer na zahtjev buntovnika nije htio da svuče sa sebe redovničko odijelo.

Nekoliko dana iza mučeničke smrti odvažnoga i neustrašivoga franjevca, mladi bolesnik vidje u snu, kako mu je O. Uso prošao rukom preko nagrgjena lica; na što se prene iza sna.

Pa gle!

Zavjesa, kojim mu je bila obavita rana padne, a strašnoga raka posvema nestade, jer se gnojni otvor bio sasvim zatvorio i zacijelio.

Tko u ovome čudesnome i časovitome ozdravljenju ne vidi prst Božji, koji je tako vanrednim čudom htio da pokaže i posvjedoči, kako mu je mila smrt mučenikâ, koji svojim vlastitim životom i krvlju posvjedočuju svoju vjeru u Boga, u svete Sakramente, u besmrtnost duše i u život vječni?!

V.

PAKAO - RAJ?!...

Prolazio sam obalom svoga rodnoga kraja...

More bilo mirno, tiho, bistro.

Sunce je svojim zlaćanim tragovima već davno bilo obasjalo gorde planine, koje se ko sablasti dižu nad starodrevnim O...., te njegovim stanovnicima, kao kažiprstom pokazuju vječnu domovinu, blaženu domaju duša — lijepi raj.

Upravo sam mislio, kako bi na „Babnjuči“, koja je ogromnija i ponosnija od drugih, a i šiljastije se diže u vis lijepo pristajao veliki križ, kakav je ono na Pik di Žeru u Lurdu — kad začuh, da me neko zovnu.

Okrenuh se, pa opazivši med skupinom radnika prijatelja mladih dana, odem, da mu stisnem desnicu...

„Hvaljen Isus“ pozdravim radnike, koji su taj čas založili malko kruha i gasili žegju... vodom. „Vazda budi“ — glasio je odgovor.

— Kako se živi — upitam ih. „Slabo“ — glasio je odgovor.

— Kakvi slabo — razdreči se jedan, koga nijesam poznavao. „Tà, ako opstoji pakao, siguran sam, da nije ni u njemu ovako“.

— Pa što ti dvojiš, da li opstoji pakao — upitat ću ga.

— Čuo sam, gdje mnogi govore, da ne postoji.

— No, ostavimo mi druge... Vjeruješ li ti u Evangjelje?

— Dakako, da vjerujem.

— A vjeruješ li u Krista?

— Bog s tobom, oče, kako ne bih vjerovao Kristu!

— E pa dobro! Isus u sv. Evangjelju na više od *dvadeset* mjesta govori o paklu, o njegovim strahotama, o njegovim mukama, a ti još dvojiš..."

Nekoji ga pokudiše, što tako govori i što misli tugjom, a ne svojom glavom. Ja sam ga pak samo sažalio, jer sam vidio, da je onu glupost izlanuo više od neznanja, oholosti, nego li od zlobe. Svima sam zatim upravio nekoliko ljubaznih riječi, što im se vrlo dopalo... Skoro su ih suze radosnice oblile, kad sam im govorio, kako je njihovoj braći radnicima u katoličkoj državi Belgiji, gdje ministri štuju svećenstvo i daju potpunu slobodu crkvi. Uvjeravao sam ih, da će i njima biti bolje samo neka čuvaju Vjeru otaca ko zjenicu oka i neka ne vjeruju onima, koji će već sjutra k njima doći, te im obećavati zlatna brda, a s druge strane rušiti vjeru u njihovim dušama... Krist je sam bio radnik i obečao vječnu nagradu siromasima i onima, koji trpe pravdu...

Zaželivši im svako dobro, odijelim se od njih.

. . . .

. . . .

„Jao si ga onima, koji čupaju vjeru iz srca puka!... Kakovo zlo i nesreču nanose čovječanstvu, puku, domovini takovi bezdušnici" — rekoh u sebi kad se oprostih od one skupine, gdje pšenica sa kukoljem raste...

Teško si ga tada ljudskom društvu kad siromasi, nevoljnici, bjednici ne budu očekivali *vječne* nagrade, kad ne budu računali na *vječnost...*

Nastat će dani, kad će se ubijati, paliti, krv prolijevati, kao što se dogodilo pred nekoliko vremena u gradu Barceloni (Španjolskoj). Jer napokon svako hoće da bude sretan. Kad čovjek ne očekuje sreće i blaženstva *tamo gore*, nastoji, da je nagje *ovdje dolje na zemlji*.

O zemaljskome raju, uživanju na *ovome* svijetu, može se reći ono, što je mili nas Spasitelj rekao o *raju, o nebu: ono silu trpi i samo ga siloviti zauzimaju.* Tu ima samo ova razlika: Onaj, koji hoće da si osigura *kraljestvo nebesko* mora da *sam sebi*, svojim strastima, zlim nagnućima silu nanosi, njih treba da nadvlada; dok onaj, koji hoće da nagje *raj na zemlji* t. j. bogatstvo raskoši i naslade, treba da nanosi silu *drugima, bližnjemu.*

Onaj, koji hoće, da si stvori na ovome svijetu raj, mora da reče susjedu: „Makni se otale, to je moje, to meni pripada".

Bogatašu treba da reče: „Podaj meni tvoju kesu!"

Slabijemu od sebe će reći: „Ili mi daj, što tražim od tebe, ili ću ti silom oduzeti!"

Gospodaru: „Pusti mene, da ja zapovijedam!"

Svima će pak takav čojek doviknuti: Meni sloboda, meni raskoši, meni zabave, meni uživanja... Što je meni do toga, da drugi gladuju, da se kine od jutra do mraka, e da priskrbe dječici koru hljeba... Glavno je, da je meni dobro!

Eto što čovjek postane, kad izgubi vjeru, kad ne vjeruje u *budući život,* kad ne sluša Evangjelje.

VALSORIM.

Povijest Lurdskih Prikazanja.

NASTAVAK.

XVIII.

Šesnaesto i sedamnaesto prikazanje.

Za šesnaestoga prikazanja, koje se zbilo, dne 4. ožujka, Bernardici je bl. Djevica povjerila 3 tajne i jednu molitvu sa izričitom zabranom, da ih nikome ne otkrije.

Više su joj puta stavljali lukava pitanja, samo da bi doznali za koju od tajna, ali nikada nijesu uspjeli. Jednoga je dana netko upita:

„Možda se u ovim tajnama sadržavaju žalosne stvari?...

„Ne, odgovori Bernardica. — Bit će ti „Gospa govorila štogod o tvome zvanju." — Oh!.... i Bernardica se nasmiješi ne

odgovorivši ni bijele ni crne. Kad joj je netko drugi postavio kasnije isto pitanje, odgovori:

„Radi se o mnogo ozbiljnijoj stvari".

Iza prikazanja je upitaše:

„Hoćeš li povjeriti svoje tajne Papi? — „Blažena mi je Djevica naložila, da ne smijem kazati nikakvoj osobi, a Papa je osoba".

„Istina je to, ali Papa ima vlast, kao što Isus.

„Dakako da Papa ima nujveću vlast na zemlji, ali je bl. Djevica ima na nebu".

„Tiču li se ove tajne same tebe?"

„Da same mene"....

„A hoćeš li ti kadkada povjeriti kome ove tajne".

„Ako presveta Djevica bude htjela"...

„Možda te je u ovim tajnama Gospa naučila, kako da se spasiš."

— „Ali to su tajne, pa kad bih vam ih ja otkrila ne bi više bile tajne".

Hoteći nekom zgodom otac Vinj (Vignes), misionar doznati što misli mlada Videća glede obećanja, koje joj je učinila prečista Djevica, kad joj je rekla: „Ja Ti obećajem, da ću te učiniti sretnom, no ne na ovome, već na drugome svijetu", reče joj:

„Kad ti je „Gospa" obećala, da će te učiniti sretnom na drugome svijetu, ti se nemaš ni zašto brinuti i možeš živjeti bezbrižno, jer si već sigurna za svoju dušu i raj.

„Ej! vlč. gospodine, kamo ste vi to zašli.. Ja ću biti istina sretna, ali samo uz uvjet, ako budem koracala pravim putem i živjela, kako se dolikuje pravoj kršćanki .....

I tako je Bernardica, vjerna zapovijedi svoje divne „Gospogje" ponijela sa sobom netaknute tajne koje joj je Ona povjerila.

Posljednjega dana petnaest dnevnice Bernardica je višeput hitila svojoj dragoj Spilji, ali nije osjećala u sebi onaj nutarnji glas, koji bi je drugih puta neodoljivo privlačio.

Ovaj glas začu istom na Blagovijest ranim jutrom, dne 25. ožujka, te se odmah uputi k Masabjelu. Obraz joj sijevaše od radosti, jer je u sebi ćutjela, de će opet vidjeti Prikazu i da će joj se pred zapanjenim očima za čas opet otvoriti rajska vrata.

— Bernardica ide k Pećini! — glasio je jedan susjed drugomu, kad su je vidjeli na ulici.

Bio je to dan, kad je angjeo Gabrijel sišao k prečistoj Djevici u Nazaret, te je pozdravio onim velebnim riječima: *„Zdravo Marijo, milosti puna, Gospodin je stobom blagoslovljena ti megju ženama..."*

Djevojčica se žuri, jer je onaj tajinstveni glas bivao svakim časom veći... Napokon evo je!.... O ne-

nadane sreće, o neiskazana blaženstva. Ukaza je već bila tu, te je kô nikada prije čekala. Kao uvijek, tako je i ovoga puta oko Nje blistao neopisivo sjajni vijenac, komu je jasnost bila neograničena, a milota neizmjerna... Koprena i haljina sa čednim naborima bijaše snježane sjajne bijeloće. Dvije ruže, što su joj na nogama cvale bile su žute boje, kao što biva obzorje na prvi trak djevičavske zore. Pojas joj je bio modar.

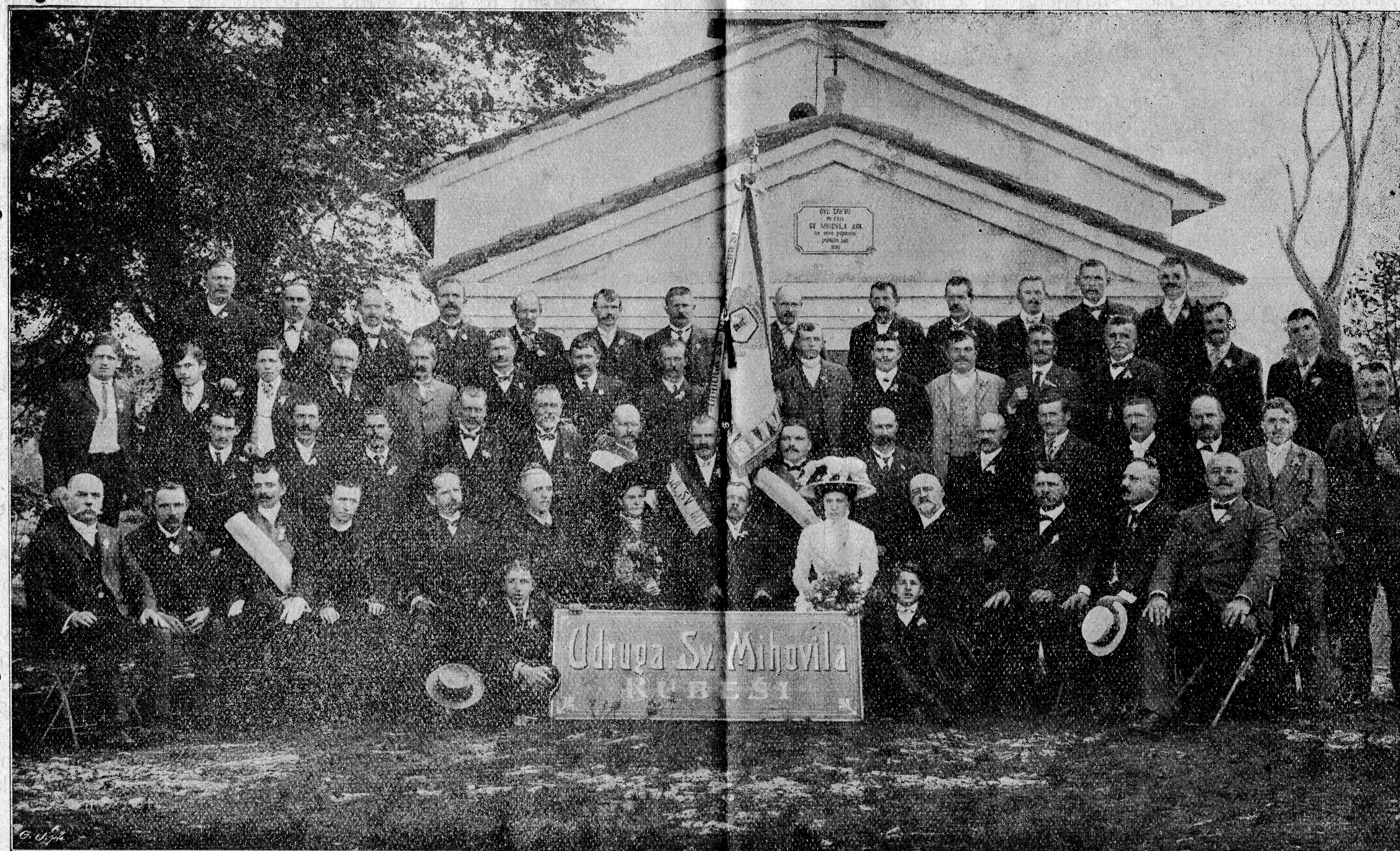
Bernardica zanešena vigjenjem te neporočne Ljepote, bijaše zaboravila na zemlju... Gospo, reče joj ona, bili imala dobrotu, te mi kazala tko si i kako se zoveš?.. Veličanstvena se Prikaza nasmija, ali ništa ne odgovori.

Pošto je Djevica šutjela, ona je opet zapita: „Gospo, budi tako dobra, pa mi kaži svoje ime..." Tada joj se pričini, da je Prikaza bolje zasjala, kano da je radosnijom postala, no ni tada ne odgovori... Crkva je megjutim po vasionome svijetu pjevala u svojim hramovima ove riječi: „Veselite mi se svi vi, koji ljubite Gospodina, jer još malena omilih Previšnjemu, i začeh u svojoj utrobi Boga-Čovjeka. Sva će me pokoljenja blaženom nazivati, jer se Bog udostojao da baci svoj pogled na poniznu svoju službenicu, te sam u utrobi začela Boga-Čovjeka." Bernardica podvostruči prošnju, te po treći put izusti ove riječi:

— Gospo, bili imala dobrotu, te mi kazala kô si i kako se zoveš? — Činilo se da Prikaza sve to više zaronjuje u blaženstvo slave, te kano zadubljena u svoju čestitost svejednako šutijaše. Po nekom nečuvenom slučaju vasiona Crkva u taj čas započimaše jednu veselu pjesmu i spominjaše ime one čudnovate Prikaze: „Zdravo Marijo, milosti puna, Gospodin je s tobom blagoslovena ti megju ženama".

Bernardica još jednom ponovi svoju smjernu prošnju: „Gospo, molim te, kaži mi tko si i kako se zoveš?..."

Prikazâ držaže ruke sklopljene, a lice joj sjaše neizmjernim blaženstvom. To bijaše poniznost u slavi. Kako je Bernardica motrila Prikazu, tako je zacijelo Prikaza bila zadubljena u sv. Trojstvo; u osobu Boga Oca, kojemu bijaše kći, Duha svetoga, kojemu bijaše zaručnica i Boga Sina, kojemu bijaše Majka.

Članovi Udruge sv. Mihovila u Rubešima (Kaštav).

Na posljedni djevojčin upit, rasklopi ruke, pusti ih dolje, kano da pokaže zemlji svoje djevičanske ruke pune milosti. Zatim ih podigne k nebu, odakle u sličan dan, bijaše sišao Angjeo - navijestitelj Upućenja, opet ih pobožno sklopi, te izrazom neizrecive harnosti pogleda na nebo i izusti ove riječi:

„Ja sam Bezgriješno Začeće!“

To reče i nestane je, a Bernardica se, kao i ostalo mnoštvo nagje pred golom klisurom... Uza nju romonjaše čudesni izvor, koji je već mnogima čudom povratio zdravlje... Na taj dan i u to doba Crkva pjevaše onaj velelijepi hvalospjev;

„O slavna nad sve Djevice
„Nadilazeć sve zvijezdice...“

MAJKA I KĆI.

Razbolje se majci jedinica kćerka. Sirota majka nije ni pojmila kako je opasno, dok nije liječnik rekao: «Sve sam učinio, što je moguće, ali uzalud. Znanost je u ovom slučaju nemoćna. Budite spremni i na najgore.

— Jao meni tužnoj — zaplaće tužna mati, kad je čula ovu kobnu riječ «najgore» — zatetura se i pade u nesvijest kraj kreveta ljubljene si kćerce.

Kad joj se svijest povratila, prvi joj pogled pade na sliku Blažene Gospe, pak sa čvrstim zaufanjem, da će Njezinim moćnim zagovorom isprositi u Boga zdravlje ljubljenoj si jedinici, moljaše se vruće Onoj, koja i sama bijaše mati.

I što nije mogla znanost, to je učinilo milosrgje Božje na zagovor Blažene Gospe; jedinica je ozdravila.

Kad je odrasla morala je u svijet, tako joj je nalagalo njezino zvanje.

Jednoga dana bi pozvana brzojavno kući, jer joj se majka naglo razboljela i leži na umoru.

Vlak, što ju je nosio k umirućoj majci, jurio je svom brzinom, ali njoj se činjaše, da se ni ne miče. Ne mori je strah, što je u tamnoj noći sama u kolima, ta na to sirota nije imala ni vremena misliti, već ju mori strah kad pomisli; hoće li još majku naći na životu.

Svu noć sprovela je na kolima u vrućoj molitvi. U ranu zoru stiže kući, na svoju najveću radost i najveće iznenagjenje saznade, da je majci poslije ponoći krenulo na bolje.

Isti nebeski Otac, koji je uslišao majčinu molitvu zagovorom Bezgriješne Djevice, smilovao se i njezinu djetetu, te mu povratio majku.

Katarina, učiteljica.

ZNACI VREMENA.

Dok u Rimu, središtu i stolici Kristova Namjesnika načelničku čast obnaša jedan od najvećih neprijatelja vjere i najžešći framazun — u Londonu, protestanskome gradu, izabran je načelnikom *katolik*.

Ovaj je najnoviji dogagjaj vrijedan zaista, da ga ubilježimo i sa radošću istaknemo. Jer dok crkva regbi u jednoj strani svijeta gubi blagoslovni svoj upliv, zato ga u drugoj dobiva.

Koliko nas god dakle, kao vijerne i odane sinove sv. Vjere moraju napuniti žalošću upravo sotonski napadaji i navale sa strane naših neprijatelja na Crkvu, toliko nas mora obradovati p misao, da u zemljama, gdje vlada prava sloboda, tako visoko cijene prave katolike, te im, kao dostojnim muževima, podijeljuju takove časti.

Engleska nam je ovih dana pružila i drugi dokaz svoje požrtvovnosti i samoprijegora za pobjedu katoličke stvari. — Jedan njezin odlični sin, vojvoda Norfolški, vogja Engleskih katolika, prodao je za milijon kruna svoje slike od nekoga glasovitoga slikara.

Pa, što misliš, mili čitatelju, kamo je s tim novcem? Što je od njega učinio?

Poklonio ga je katoličkim školama u Engleskoj. Zaista divan primjer i vrijedan, da se u nj ugledaju svi čestiti i svjesni katolici. Danda̤nas na tisuće duša, koje su otkupljene predragocjenom krvlju miloga Isusa ginu jer ne ima zavoda i škola, koje bi ih primile. Žrtvujmo se dakle i svakiput, kad od nas vjera i domovina traži kakovu žrtvu, dajmo rado i od srca čvrsto uvjereni, da ćemo za svaki filir biti stostruko nagragjeni, jer Bog nikome ne ostaje dužan.

Sjećajmo se često onih riječi Spasiteljevih: *Što učiniste jednome od najmanjih, meni učiniste;* i one Njegove prijetnje: *Ne će onaj, koji govori Gospodine, Gospodine, unići u kraljestvo nebesko, nego onaj, koji vrši volju Oca moga.*

OD SAVLA - PAVAO.

«*Učio sam ponizno i Bog mi se smilovao*». Otac Gemelli.

Svršetkom g. 1903 pronio se glas, da je nekoga mladoga milanskoga liječnika, koji je jedva svršio svoje nauke, najedanput, kô da je izginuo — nestalo.

Gdje je? Kuda je otišao, pitalo se sve radoznalo. Kad ko iz vedra neba pukne glas, da se taj mladić, u kojega su, kao gorljiva pristašu socijalista, pobornici slobodne misli postavljali velike nade — povukao iz svjetskoga življenja med tihe samostanske zidine.

Razumije se, da je sve, što bezvjerskim duhom diše, diglo kuku i motiku na mladoga obraćenika. Sva mu bližnja i daljna svojta napne sve sile, da ga izvuče iz toga zatišja, no svi se njihovi pokušaji razbiše o neoslomljivu i čvrstu odluku junačkoga pregaoca.

Dok je mladi liječnik služio u vojništvu kao dobrovoljac, čitanjem, proučavanjem upozna se sa uzvišenim tajnama Vjere katoličke, koje mu se sad duboko usjekoše u srce. Prvi je led bio probiven. Nastavivši s naukom pade mu posvema gusta mrena predsude i neznanja s očiju duše, a svijetlo istine zasine u potpunoj jasnosti.

U samostanu je našao žugjeni mir i pokoj, koji je dotada uzalud u vrtlogu svijeta tražio. Tu je odahnuvši, kao da mu

Dr. O. Augustin Gemelli, Franjevac.

je veliko breme sa srca palo, vapio poput velikoga svijetla na obzorju crkve — sv. Augustina: «Nemirno je srce naše, dok se ne smiri u tebi, o Bože!....»

Doista u Bogu jedinome možemo naći mir srca i pokoj duše! Mnogi veliki umovi lutahu ovamo i onamo u potrazi za istinom, za zadovoljstvom i srećom, ali izmoreni napokon su-

staše, jer ostaviše stazu evangjeoskih istina. Bili su kao putnici u tamnoj noći, dok im nije po neizmjernom milosrgju Božjem zasvijetlio tračak vječnih istina.

U njemu je red franjevački dobio uzorna redovnika, a crkva odriješita pobonika i branitelja za vječna njezina načela. Jer ostavivši svijet otac Gemelli, tako se zove naš obraćenik, nije zapustio svoje liječničke struke, nego se dao još većim marom, većim žarom na proučavanje iste, tako da danas u nekojim strukama liječničke znanosti slovi, kao vanredna i prva sila. Suvišno je isticati, da je O. Gemelli, kao pravi sin sv. Franje, sve svoje sile i umijeće uložio na korist siromašnoga puka radeći prema onoj svoga Božanskoga Učitelja: *„Žao mi je naroda!“*

* * *

Možda mnogi naši čitatelji ni izdaleka ne slute, kako se skoro po cijelome svijetu u ova posljednja vremena, zametnulo krvavo kreševo izmegju vjere i nevjere, izmegju sinova Božjih i Belijalovih.

Lurd im puno smeta. On im je sa svojim nepobitnim čudesima osobito na putu. Zato iz dana u dan odapinju svoje strjele proti njemu, da narod odvrate od vjere u Boga. Zato dižu i šalju ljude propalice, kojima je lozinka: *Dolje s crkvom!*

I ovdje na Rijeku dobaviše takvoga jednog preteču Luciferova.

Pa što mislite tko će u borbu, tko u boj, tko će na obranu časti mile Gospe Lurdske i katoličkih svetinja? Niko drugi nego naš glasoviti otac Gemelli, da kao iskušani liječnik znanstveno dokaže istinitost lurdskih ozdravljenja.

Pa što mislite, da li je uspio? !....

Trebalo je biti onih dana na Rijeci i vidjeti u sjajno okićenoj kripti otaca Kapucina ono nepregledno mnoštvo naroda, koje se tiskalo oko propovijedaonice slavnoga učenjaka i govornika. Trebalo je poslije njegova sjajno uspjeloga govora čuti tisuće i tisuće glasova, gdje oduševljeno, zanosno i gromko pjeva: *Hoćemo Boga!*

Rijeka je tih dana bila u plamenu oduševljenja za Boga i Majku Božju Lurdsku i tako se još jedanput obistinilo staro proročanstvo: *Pokazat će se Djevica, koja će satrti glavu poglavici - zavoditelju!*

ISPITAJ SE...

Dragi Bog stanuje na osobiti način na tri mjesta: u **nebu,** *u* **crkvi,** *u tvojoj* **duši.**

Ideš li ti barem svake nedjelje i svetkovine u **crkvu,** *da se tamo Njemu, neizmjerno dobrome i*

milosrdnome pokloniš i da moliš od njega milosti i dobročinstva za sebe, svoje roditelje, svoju rodbinu, svoju domovinu?

Čuvaš li se ti brižljivo svakoga grijeha, osobito smrtnoga i ulažeš li sve, da Ti **duša** *bude čista, kad Ga primaš u sv. Pričesti?*

Puštaš li ti, da Bog stanuje u tvojoj **duši** *po milosti, koju si sačuvao ili koju si postigao po sakramentu sv. ispovjedi?*

Pravedni će te Bog strmoglaviti u pakao i neće ti dati mjesta u **raju,** *ako ti Njemu ne daš, poradi grijeha, u koje upadaš, da u tvojoj duši, kao u svome prijestolju stanuje.*

TAJNA.

Zaručnici, želite li

da sačuvate i podržite ljubav, koju ste jedan drugome pred oltarom i svećenikom obećali, kad ste se vjenčali?...

A vi izmolite u zajednici jutarnju i večernju molitvu.

Majke i oci, želite li,

da vaša djeca, koja su ponos, utjeha, radost, kruna vaša budu dobra, poslušna, ljubezna i harna prema vama?

A vi izmolite s njima jutarnju i večernju molitvu.

Želite li,

da se vaša dječica megjusobno ljube i potpomažu, te da vas njihovom neslogom ne žaloste?

A vi sve uložite, da obave s vama jutarnju i večernju molitvu.

Želite li,

da posred tjeskobnih i burnih dana, koji se spremaju i koji prijete čovječanstvu olujom, prevratom, neredom i krvoprolićima, k kojih povijest ne pamti — ako nas Providnost posebnim čudom ne spasi — sačuvate vjeru, koju je u vaša srca utisnulo vaše svećenstvo?

A vi obavljajte jutarnju i večernju molitvu.
Slušajte bar svake nedjelje sv. Misu.

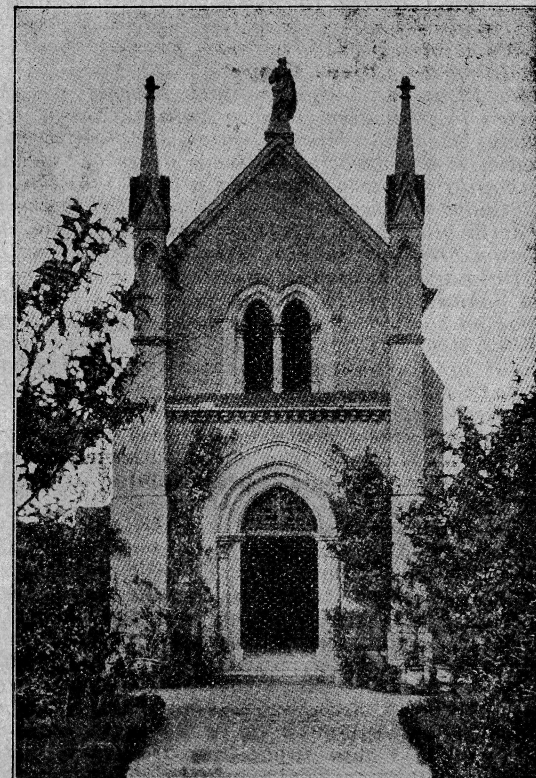
Pristupajte k stolu Gospodnjem svaki prvi petak u mjesecu,.. i naskoro će svanuti bolji dani, raspršit će se crne oblačine, koje su se nad nama nadvile i doći će dani mira...

Nikad se čovjek ne osjeća sretnijim, nego kada moli! To je čas, kad naša srca zaboravljaju na nepravde primljene i kada u dušu silazi mir, blaženstvo, sreća i veselje kršćansko.

Molitva, ona sadržaje u sebi tajnu srećnoga, trajnoga i blagoslovljenoga življenja.

Proces, da se Bernardica proglasi blaženom.

Kako se iz Nevera (Francuske) javlja, dalo je crkveno sudište, koje se bavi beatifikacijom Bernardice Subirú, otvoriti njezin grob, koji se nalazi u samostanu milosrdnih se-

Grob Bernardičin u Neveru.

stara u ulici sv. Žildarda u Neveru, gdje je tijelo sahranjeno g. 1879. poslije smrti redovnice.

Tijelo je — što svakoga štovatelja Bl Djevice Lurdske mora osobito razveseliti — nagjeno **čitavo i sasvim neoštećeno i sačuvano.** *Pošto je bilo položeno u novi lijes, opet je stavljeno u grob, koji zapečatiše i zatvoriše.*

Deh, uskori draga Gospe, dan, kad ćemo Tvoju miljenicu, nevinu Bernardicu, štovati na našim oltarima.

NAŠI DOPISI.

Iz Makarske.

Ako ikoje mjesto u kršnoj Dalmaciji mogu pohvaliti radi pobožnosti spram Djevice Lurdske, to zaista moram svoju Makarsku i njezinu okolicu. Kapelice, spilje, kipovi i česte svečanosti, što se obavljaju, jasno nam posvjedočavaju ljubav ovoga naroda spram **„lijepe Gospe“.**

Baš na 12 ov. m. vidjesmo opet krasnu svečanost u seocu Makru i to prigodom prenosa kipa bl. Gospe. Bilo je tu: vatrometa, zelenika, cvijeća i svega, što može dušu i srce čovječje podići iz ove nevoljne doline k nebeskoj, vječnoj domovini. Sakupilo se sva sila naroda iz bliza i daleka, koji je svojom pobožnom molitvom i pjesmom proslavio milu Gospu. Duša pak sviju bio je naš presvijetli biskup Carić, *koji se punim pravom broji megju prve apostole i ljubitelje Djevice Lurdske u Dalmaciji. Prigodni govor rekao je sam presvijetli, te je i opet pokazao koli žarko ljubi pirenejsku Djevicu, koju radosno svakom zgodom naziva svojom Majkom. Svečanost se napokon svrši u najljepšem redu. Divni govor biskupov kao i sjajnost same svečanosti duboko se usadi u srca sviju prisutnih, pak nema dvojbe, da će u svoje vrijeme donijeti lijepe plodove ljubavi, pobožnosti i kršćanskog života.*

Čitajući ove retke kao i druge dopise iz Makarske — možda će tko pomisliti: **E lako njima, bezvjeraca nemaju, ljudi su dobri i tako im polazi bez osobitog truda sve za rukom.**

Ipak se varaš, prijatelju, ako tako sudiš! Kao što svaka dobra, poštena i sveta stvar ima svu silu protivnika, tako ih i mi brojimo, ne mali broj. U jednome dopisu rekoh već, kako imade i kod nas ljudi, koji rade svemoguće samo da iščupaju vjeru iz srca našega još poštenog puka.

Stvari se ni sada nijesu poboljšale. Baš u zadnje vrijeme jedan fićfirić, općinski pisar, koji radi svog ponašanja treba da bude otpušten iz službe, živo nastoji, da pomogne sotonskim prijateljima oko zlih i pogubnih novina. Vidiš ti kod njega i **„Pokret“** *i* **„Slobodnu Riječ“**, *a ne će mu uzmanjkati ni* **„Riječki Novi List“** *te s tom hrvatskom sramotom putuje od djaka do djaka, od radnika do radnika, da svakoga pomalo* **„prosvijetli“!**

Jadni nesretniče! Nije ti dosta, da si sam prodao dušu duhu nečistome, već želiš da je i drugi prodadu.

Katolici i katolikinje! vrijeme je već jednom, da se odvažno i odlučno ustane proti toj bezvjerskoj bujici.

Svećenici i odgojitelji naroda, ustanimo na noge! Sa svom snagom uzradimo oko širenja dobrih časopisa, listova dobrih knjiga i uopće oko širenja i procvata naše katoličke štampe. Hvala dragom Bogu, dobrog štiva ima u Hrvatskoj, ali treba ga širiti, treba naći čitalaca.

Treba nam se otresti običajne mlakosti i neodlučnosti, jer neprijatelj radi danju i noću, i tada ćemo se moći ponositi, da smo katolici ne **riječju**, *nego* **djelom!**

Dakle sve, što još katolički diše i živi, neka se makne, neka uzradi, da satremo neprijatelja naše vjere i domovine. **Na rad, na djelo! Marija nam bila u pomoći!**

Biokovski Katolik.

Bersečine, *kod Dubrovnika, dne 25.*

Konac se godine primiče kraju. Žilava se već borba razvila med katolicima s jedne strane, pokretašima, socijalistima, demokratima s druge. To mi svagdano na svoje oči gledamo tome smo mi na žalost svagdanji svjedoci. Mnogi megjutim katolik gleda ovaj početak borbe bezbrižno i nehajno. Regbi, da je njemu svejedno, da li će u javnome životu u Hrvatskoj vladati Krist i njegova neumrla načela ili da li će hrvatski narod poći stopama francuskoga naroda, te se odreći Boga i Evangjela.

Takav katolik nije vrijedan, da se diči tako lijepim imenom! Onaj nije dostojan potomak junačkih svojih pregja, a najmanje svježa grana na onome starodrevnome deblu, koji nam je dao čovjeka, što je krv svoju za Vjeru prolio, mislim sv. Marka Križevčanina.

Braćo moja, pobožni čitatelji „N. G. L.“ *nastala su druga vremena, nadošle druge potrebe! Sveta Vjera naša u boju, što joj je navijestilo bezvjerstvo, treba svjesnih boraca, neustrašivih vojnika! Ona treba naše pomoći, naše potpore! Poletimo dakle svi kô jedan, te joj pomoć pružimo i to dobrim primjerom, molitvom i širenjem dobre štampe!*

Živimo dakle pravim, neporočnim kršćanskim životom, pružajmo svagdano dobar primjer, a ne blatimo svoga kršćanskoga imena neurednim životom, pa će nam se Isus smilovati i rad naš blagosloviti.

Molimo srdačno, toplo, žarko za pobjedu svete Crkve, za obraćenje grješnika, i bit ćemo vječnom nagradom ovjenčani.

Napokon svi do jednoga prionimo samoprijegorno oko širenja dobre štampe *i pobjeda je naša! Zlu štivu, zloj knjizi, pokvarenoj novini, suprostimo poštenu knjigu, dobru novinu. Tako vješto i zgodno uregjivani listić, kao što je „N. G. L.“ zaslužuje, da se tiska ne u 16 tisuća, nego u* trideset. *Poradimo dakle na početku godine svaki u svojem kraju, da mu se podvostruči broj pretplatnika. Osobito pak savjesno i tačno šaljimo* onu krunu *koju smo dužni po savjesti slati, kao što nam Uredništvo čitavu godinu šalje svoj list.*

Budemo li tako radili, Uredništvo će povećati i poljepšati list, što će biti od velike duševne koristi za hrvatski narod.

A. Belemerić.

Kastav, *polovicom listopada.*

Udruga sv. Mihovila u Rubešima.

Vijek, u kojmu živimo jest vijek udruživanja. Udruživanje danas je općenito. Razna se podižu društva sa raznim ciljevima.

Naša slika prikazuje članove „Udruge sv. Mihovila", *koja je osnovana u Rubešima kod Kastva.*

Megju članovima ovoga dobrotvornog društva ima na veliku utjehu i više odličnih osoba; da spomenem samo neke, veleučeni g. Vjekoslav Spinčić, profesor i narodni zastupnik; Fran Franković, ravnatelj učiteljske škole; veleč. g. Kuzma Jedretić, profesor; te Ernesta Jelušić i Božica Dabović, odlične gospogje iz Kastva.

Svrha je udruge dvostruka: prvo, *podupirati članove prigodom njihove bolesti, a* drugo, *naobražavati ih čitanjem, dobrih poučnih knjiga, predavanjima i korisnim zabavama.*

Kao člana udruge može upravni odbor primiti svakoga, koji je navršio 16. god. a n je prekoračio 60 godinu, i koji nema kakve neizlječive bolesti. Svaki treba, da se sam osobno prijavi, a tada odbor odlučuje dali će ga primiti ili ne. Onomu, koga udruga primi, izdaje udružnu knjižicu, u kojoj su upisane dužnosti i prava članova.

Čim je ovo dobrotvorno društvo primilo potvrdu pravila, odmah je počelo svojski raditi da svoja pravila u djelo privede i tako ispuni zadaću, koju si je preuzelo. Ono nije htjelo da živi onim mlitavim, neradinim i mlakim životom, kao mnoga naša slična društva u Hrvatskoj, nego se bez oklijevanja prihvatilo rada, čije se blagoslovne posljedice već sada opažaju po okolici Kastavskoj.

Kamo sreće, da se po čitavoj Hrvatskoj ustroje slična društva, koja bi s jedne strane oplemenjivala narod, budila u njemu vjersku i domorodnu svijest, a s druge strane pružila pomoć našemu seljaku i radniku, koji tako često zna kukati u najtežoj bijedi i nevolji, a pomoći mu nema od nikuda.

J.

Milodari za Crkvu.

P. Pavić, P. Petričević, J. Kugjelko, J. Mijić, M. Udundžić, M. Krajina, M. Markanović, B. Janić, J. Ćorić, J. Adašević, S. Ćorić, A. Čičak, M. Terzić, M. Zubanja, M. Kordić, M. Luketović, V. Oberdaj, P. Spreckić, P. Topalović, J. Mirčić, A. Hrkašević, J. Resmus, M. Gavran, M. Urljić, V. Radovanić, P. Šimunović, B. Valter, A. Bartoš, F. Remuš, A. Poste, Vlč. fra S. Gjizlić, župnik, † F. Petrović, N. N. iz Karlovca, M. Gršković, J. Jager, P. Brusić, T. Polić, F. Bertulović, J. Erić, Obitelj Kladarić, Vlč. J. Moćnik, kapelan.

Sve ove plemenite osobe darovaše po **2** *kr., e da budu dionicima onoga neprocjenivoga blaga naime* **260** *sv. Misa, što će se za sva vremena služiti za ispokoj onih duša, koje daruju za gradnju crkve Djevice Lurdske barem* **2** *kr.*

Franjo Puk, a ne Josip daruje — kako je pogriješno bilo tiskano u 9 br. . . . . . . 100 kr.

B. Mikulčić u čast božanskome Srcu Isusovu, da postigne više duševnih milosti . . 5 »

N. Lugar za spas svoje neumrle duše . 4 »

Vlč. Don J. Božić za hram premile Djevice Lurdske . . . . . . 4 »

Vlč. F. Kodjer, kapelan, sakupio od više osoba, koje mole Bl. Djevicu, da oslobodi toliko iskušanu Hrvatsku od biča *potresa* 2 i 20 fil.

D. Mukić, da joj prečisto Srce Marijino udijeli *najpotrebitiju* milost . . . . 5 kr.

F. Kaspe, kapelan, sabrao . . . . 2 i 40 fil.

J. Gržinić, učitelj, za sreću i blagostanje svoje drage Domovine 10 kr.

Vlč. N. Mašić, župnik, sakupio prigodom imendana F. Markovića u Ličkom Osiku . . 12 »

N. i J. Barišić, hrvatski hodočasnici, daruju za dogradnju divnoga Marijina hrama na Rijeci . . . . 6 »

H. Kürschner moleći od Isusa u presvetome Sakramentu za sebe i svoju rodbinu sretnu i blaženu smrt 7 »

F. Kristić preporučuje božanskome Srcu Isusovu i Marijinu svu dječicu hrvatsku da ih čuvaju od pogibelji duše i tijela . . . . . 10 »

Vlč. g. F. Štefan, župnik, miloj svojoj Majci i Zaštitnici daruje 5 »

M. Mihelčić sa molbom, da premila Djevica Lurdska gane srce, kojega mogućnika e da daruje, što veću svotu za dogradnju toli potrebite crkve na Rijeci 4 »

Vlč. g. Banić, župnik sakupio — draga Gospa neka ga zato najobilnije nagradi . . . 5 »

F. Antulović daruje uz molbu e da svaki Hrvat, koji ikako može daruje barem 2 kr. za novu Crkvu . . . 5 »

K. Pelčić iz Kukuljanova moli od Neokaljane Djevice zdravlje i napokon srećnu smrt . . . . 50 »

E. Faerfel, lurdska hodočasnica, za sebe i za svoje mile pokojnike . . . . 10 »

Lazarić, kao zadovoljštinu presvetome Srcu Isusovu za mnogobrojne uvrede, koje su Mu nanesene u s ijetu prigodom smaknuća *anarhiste, i framasuna Ferrera,* za kojim su na njegovu najveću žalost žalile i nekoje hrvatske novine . . 5 »

Davida pl. Bedeković u čast «lijepe» Gospe nevine kćeri Subiruove . . . . 100 »

Rukavina daruje prečistoj Djevici za gradnju Njezina hrama na Rijeci i ujedno vruće želi, da svaki katolik, koji može daruje . . 100 »

M. Princ uz poklik: Neka je na vijek slava i čast bezgriješnome Začeću Bl. Djevice Marije . . . . 20 »

S. Sakić uz molbu, da moćna Djevica Lurd-

ska čim prije uništi i pobjedi *framasune* na Rijeci, koji tolikom žestinom bjesne proti gradnji nove njezine Crkve, koja će biti na ures grada, i na vječni spas kršćanskome puku . 20 »

A. Sokolić za primljenu milost . . . . . 10 »

Čestita K. Zlobin sakupila . . . . 16 »

M. Portada moli preslavnu Djevicu Lurdsku, da blagoslovi *kat. štampu na Rijeci*, a osobito one, koji rade oko poljepšanja i raširenja Njezina milog glasnika «N. G. L.» . 10 »

J. Simčić sa uzdahom: Preslatki Isuše, ne budi mi sudac, nego Spasitelj . . . . . 12 »

E. Kopajtić moli dragu Gospu Lurdsku, da Joj se i po treći put uzmogne pokloniti na mjestu njenih prikazanja 10 »

E. Kopajtić sakupila od više veledušnih osoba u hrvatskome Bakru za Spomen-Zastavu 127 kr. (Imena pojedinaca nije moguće objelodaniti radi pomanjkanja prostora).

Za radnike sam oko gradnje crkve u mjesecu rujnu izdao ravnih *dvanaest tisuća kruna*. Gradnja dakle lijepo napreduje... Neka samo plemeniti moj narod ne ustegne i nadanje svoje darežljive ruke, pa će crkva i prije no se misli podići svoje lijepo čelo i primati pod svoj krov sinove mile Hrvatske.

Plemenitim dobročiniteljima i ovdje izrazujem najtopliju najsrdačnijn hvalu, a od druge Gospe, moje zaista *„čvrste firme"* najobilniju platu već ovome svijetu.

O. Bernardin, Provin. kapucina.

DIVNA SLIKA.

Većina se vrijednik naših povjerenika najvećom ljubavlju i najradosnije zauzela oko širenja i raspačavanja lijepe i vrlo uspjele slike, koju smo pred 2 mjeseca priredili u 8 živih boja. Skoro je svaki u svome nastojanju uspio, jer je slika doista vrlo dobro ispala, a osim toga je cijena skoro nikakova. Svaki komad stoji 1 kr. Tko naruči manje od 5 komada mora sâm plat ti poštu.

Neka se, usrdno molimo naši čitatelji pobrinu za proširenje te slike tim više, što je čisti dobitak namijenjen za gradnju naše nove crkve.

pitati kako joj je, reče mi: Čim sam se namazala sv. vodom, odmah mi je okrenulo na bolje i sad se ćutim, hvala Gospi, veoma dobro. Čast i slava dragoj Gospi, majka mi je za malo dana posve ozdravila.

12.) **A. K. Gola** iz dna srca zahvaljuje Djev. Lurdskoj na milosti ozdravljenja njezine noge od dugotrajnog reumatizma, pošto je nogu namazao lurdskom vodom.

Još se zahvaljuju na milosti ozdravljenja iz ovih mjesta: **Veliki Brgud (Istra), Njemci (Slav.)** i 2 osobe iz **Praznica (Dalm.)**

13.) **Ivo Josip S — k** iz Zagreba ponizno zahvaljuje Majci Božjoj Lurdskoj, što je Njezinim zagovorom njegova mala Ivana od teške bolesti ozdravila, moleći devetnicu iz „Vjenčića" i davši joj piti lurdske vode. Megju inim veli: Kad je Ivana bila u najtežoj bolesti, dade joj majka da se malo napije lurdske vode i odmah oćuti veliko poboljšanje tako, da nijesmo još ni devetnice svršili, već je posve ozdravila, te danas živa i zdrava pohagja lurdsku špilju u franjevačkoj crkvi. Čast i slava *«Zdravlju bolesnih»*, lijepoj Djevici Lurdskoj!

14.) **D. S. iz D. Miholjca** zahvaljuje Blaženoj Djevici - svojoj mogućoj zaštitnici - na svim već primljenim dobročinstvima, kojim ga je obasula, obećajući poj vječnu harnost i vjernost.

Dolnji Miholjac.

Tereza S., hodočasnica II. hrvatskog hodočašća, zahvaljuje za milost, što je zadobila od Djevice Lurdske. Bolovala je tri pune godine od glavobolje, a pošto se u Lurdu okupala u čudotvornoj vodi, od tada ne osjeća nikakove boli. Sva radosna zahvaljuje se ona Pirenejskoj Djevici, koja se udostojala njoj nevrijednoj iskazati tu milost.

Bunić.

Petar N. zahvaljuje „Našoj Gospi Lurdskoj," što mu je pomogla u skrajnoj nevolji kod trgovačkih posala, te tako oslobodila kuću od očite propasti.

Čibača.

Moja rodica Marija K. rodi zdravo žensko dijete. Kad mu je bilo oko pô godine, pade tako nesretno sa postelje, da nije maglo nogama ni micati Od toga doba, pa sve do treće godine djeteta, upotrijebiše žalosni roditelji sva moguća sredstva, ne bi li dijete prohodalo; ali ni bolnica ni liječnici ne pomogoše ništa. Jednom uze majka bolesno svoje dijete, te pogje s njime kroz Gruž, gdje susretne svoju rodicu (Ana K. preptplatnicu listića „Naše Gospe Lurdske"), te joj se stane tužili radi svoje nesreće. Nevolja ožalošćene majke veoma se dojmi Ane K. i pošavši u grad pomoli se na molbu majke pred kipom Presv. Djevice Lurdske za bolesno dijete. A Gospa Lurdska pokazala je odmah svoju očitu pomoć, jer kad se majka bolesna djeteta povratila kući i metnila ga na pod te pošla da ovrši u kući neki posao, mala je stala zvati majku, da joj dade dva štapića, jer da hoće hodati. Majka sva u čudu gledala je svoje dijete, te na ponovno želju dade joj, a - Evica - tako je maloj ime, poče s pomoću štapića hodati, što je dosad bilo nemoguće. Majka sva presretna od čuda i veselja nad svojim dijetetom, pohiti i pozove susjeda, da vide, što se dogodilo. Ali gle još većega čuda! Kad su susjedi s majkom prispjeli u kuću, reče mala majci: „Majko, meni ne trebaju više štapići, te ih odbaci i stane hodati kao ostala zdrava djeca Na ovoj milosti, koju je premilostiva Djevica Lurdska iskazala njoj nevoljnoj,

majka sva ushićena, a i njezina prijateljica, s najvećom zahvalnošću zahvaljuju, a i ostalim preporučaju, da se svi obrate za pomoć Djevici Lurdskoj, a Ona ih ne će odbiti. **Franjo.**

Spljet. Patila sam više vremena silne boli. Ruke mi bijahu ukočene kao drvo, da ih ni maknuti nijesam mogla; trnci me obilazili po noći i po danu, a uz to mi je silno lupalo srce. Liječnici izjaviše, da ću od toga trpjeti za cijeloga života. No utekla sam se Gospi Lurdskoj, moleći je, da me izliječi, ako je njezina volja, da radim na slavu Božju, i bolest je sasvim prestala. Slava Neokaljanoj Gospi Lurdskoj!

Služavka maloga Isusa.

EVO JE, EVO!

Čega? Što? Zapit ćeš, Marijin štovatelju i revni čitatelju «N. Gospe Lurdske». — Evo ti, kako smo onomadne obećali: biser knjige u pravome smislu: Čim je u ruke uzmeš srce ti zaigra od veselja, milje obuzme dušu.

A kako i ne?!... Stoji ti pred očime ovećeg opseka spomen-knjiga na drugo hrvatsko hodočašće. Dušom ti se izmijenjuju rajska čuvstva, što ih je ćutjela mala Bernardica gledajući pred sobom u neizrecivoj slavi nebesku Djevu. Baš kô da je živa! Tako je lijepim i živim bojama prikazana slika Neokaljane na omotu knjige. Možeš si donekle predstaviti, kakova ta slika mora biti, kad je njezina izradba stajala nekoliko stotina kruna!.. Bit će ta knjiga pravi ures za svaku kat. kuću. Ali to još nije sve! Sama knjiga, koja ima 80 str. vrvi sve od lijepih, raznovrsnih slika. Ima ih neko pedesetak. Sve su žive privlačive i zanimljive, preugodne uspomene na hrvatsko hodočašće.

Vanjština je knjige dosta omašna, prvo stoga, jer je to prava spomen-knjiga, a za takovu se hoće i dostojna vanjština; drugo s toga, da se mogu u njoj poredati više slika, što knjigu narodu osobito zanimljivom čini. Papir je, da ne može biti finiji, a slova jasna, ovelika, razgovijetna, jednom riječju baš onakova, kako je neko rekao, kad je ugledao: *a to su slova za narod!* Tu ne treba napinjati oči i kako bi rekao nas čestiti Slavonac *buhštabirati*...

Vanjština dakle, kako vidiš sa svake strane, da ne može doista biti bolja! Sa sadržajem i sastavkom, mislimo, da ćeš biti isto tako zadovoljan. Plod je to mlade, poletne duše poznatog našeg pjesnika i suradnika «N. G. L». — Cetinskoga mlinara.

Ja ti velim, da će ti duša, čitajući tu zlatnu knjigu, okusiti sladosna čuvstva, koja su razdraživala sretnoga Marijina hodočasnika; da ćeš se zagrijati onim vjerskim i domovinskim, čuvstvima kojim svaka stranica ovoga dijela odiše.

Sve je tu lijepo, reći ćeš ti meni, ali sad glavno: što to stoji? Ne plaši se! Kako smo obećali cijena je djelu ravno 1 kr., s poštom 20 filira više. Tko naruči barem 10 komada ne plaća sam pošte, nego Uredništvo «N. G. L.»

Hodočasnici na posao, i vi vrli povjerenici na djelo! Na pragu smo evo dugih zimskih noći. Mjesto ispraznoga čevrljanja i naklapanja o svemu i svačemu, da ti vrijeme u tutanj ne progje i da dušu oplemeniš, evo ti nugjam kao najboljega druga divnu spomen-knjigu: *„Sa Jadrana do Gave“*.

Uzmi dakle i čitaj! Dosta je, da 300 štovatelja Marijinih naruči po 10 istisaka i djelo će biti skoro iscrpljeno.